

عنوان مقاله:

تحلیل روایی داستان سیاوش براساس الگوی کنشگران اجتماعی ون لیوون

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 25، شماره 83 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

ذوالفقار علامی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه الزهرا

مایده اسداللهی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه الزهرا

خلاصه مقاله:

داستان تراژیک سیاوش یکی از داستان های بسیار مهم و در خور توجه شاهنامه فردوسی است در مقاله حاضر این داستان از منظر تحلیل انتقادی گفتمان بر پایه الگوی کنشگران اجتماعی ون لیوون بررسی شده است تا مشخص شود کارگزاران اجتماعی در آن چگونه به تصویر کشیده شده اند و فردوسی با توجه به کارکرد منحصر به فرد شاهنامه چگونه گفتمان ها را با مولفه های زبانی تولید و بازنمایی کرده است برای نیل به این هدف ابیات گفتمان مدار مشخص دسته بندی و تحلیل شده اند یافته ها نشان می دهد فردوسی در این داستان از مولفه های پوشیده و صریح تقریباً یکسان استفاده کرده است از این رو پوشیده سازی راویان و ناقلان نیز تقریباً به اندازه شخصیت پردازی و صحنه آرایبی در این داستان اهمیت دارد افزون بر این اگرچه داستان سیاوش روایتی باستانی است بار عاطفی ایدئولوژیک و جهان بینی فردوسی را نیز به همراه دارد و نشان دهنده آرمان خواهی و هویت طلبی اقوام ایرانی و رمز پایداری ایران و نبرد همیشگی میان خیر و شر و ایران و انیران است که در نهایت به پیروزی خیر به شر و ایران بر انیران می انجامد و مرگ مظلومانه سیاوش نیز کین خواهی ایرانیان را به دنبال می آورد و تولد و باروری پسرش کیخسرو و هم پیروزی بر افراسیاب را رقم می زند

کلمات کلیدی:

فردوسی، داستان سیاوش، تحلیل انتقادی گفتمان، ون لیوون، الگوی کنشگران اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/833551>

